

(Lovforslag nr. L 222. Fremsat 9/5 80. Første behandling 12/5 80. Betænkning 27/5 80. Anden behandling 30/5 80. Tillægsbetænkning 30/5 80.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Formanden:

Under behandlingen af denne sag vil også de under punkterne 2-6 på dagsordenen opførte sager kunne omtales.

Forhandling

Erik B. Smith (S):

Det er tilsyneladende nødvendigt at tage ordet her under tredjebehandlingen, fordi den politiske mistænkliggørelse af de fremsatte lovforslag fortsætter, senest i Berlingske Tidende, hvor det var fru Nathalie Lind, og i øvrigt også i dag i Berlingske Tidende, hvor formanden for Landsorganisationen af Vanføre udtaler noget, der efter min bedste opfattelse må karakteriseres som positivt urigtigt. Nu er det heller ikke sikkert, han har sagt det, men det er i hvert fald fornuftigt at gøre opmærksom på, at disse oplysninger ikke har hold i realiteterne.

Det, som man har kørt frem i dagspressen, og som i øvrigt har været afspejlet her under andenbehandlingen, har været det, at vi i socialdemokratiet har været villige til at forlade det princip, at man under visse betingelser, men helt uafhængigt af formue og indtægt, var berettiget til at oppebære visse ydelser. Jeg tror, det er rigtigt at slå fast, at vi i den nuværende økonomiske situation er nødsaget til at gennemgå alle ydelser, der udbetales helt uafhængigt af formue og indtægt, for at se, om vi har råd til at opretholde dette princip.

Jeg mener, det er vigtigt at slå fast ikke mindst på grund af den debat, der har været, at nedtrapning af invaliditetsydelsen starter på et så højt niveau, at vi ligger væsentligt over en almindelig arbejdsindtægt. Man kan sige, at nedtrapningen først starter, efter at man har taget et vist hensyn til det handicap, vi ved er forbundet med modtagelsen af invaliditetsydelsen.

Det er klart, at de argumenter, der har været fremført om merudgift til betaling for

handicappede børns forsørgelse i hjemmet, ikke har ladet os upåvirkede. Vi føler naturligvis et stort ubehag ved påstanden om, at denne lovændring vil betyde, at alternativet for disse børn nu er en institutionsanbringelse. Med min erfaring fra det sociale ankenævn i Storstrømsamtet kunne jeg have lyst til at sige, hvad der sådan falder mig for, når jeg tænker på denne paragrafs anvendelse. Det drejer sig først og fremmest om specialsyede sko, hvor man udbetaler 100-200 kr. hvert halvår til forældrene. Det drejer sig om et vådliggertillæg til et par hundrede kroner om måneden til forældre til dækning af den merudgift, de har ved vask af sengetøj og regelmæssig udskiftning af madrasserne. Det drejer sig om salve til visse hudlidelser, og det drejer sig om merudgifter til sukkersyge børn. Er alternativet her virkelig...

Formanden:

Jeg er sikker på, det er en debat, som i hvert tilfælde enkelte af medlemmerne godt vil høre - og tilhørerne også. Kunne de, der ikke vil, ikke tale sammen et andet sted end her i salen?

Erik B. Smith (S):

Vil man virkelig påstå, at alternativet til disse ydelser er en institutionsanbringelse? Jeg mener, det er uden hold i virkeligheden.

Man har ført det multihandicappede barn i kørestol og med store personlige og økonomiske ofre for forældrene frem i slagmarken. Jeg vil gerne understrege, hvad der allerede er sagt under andenbehandlingen af ministeren: vi har ingen ønsker om, at denne bestemmelse skal administreres så stramt, at vi her ikke har mulighed for at hjælpe. Vi har også i selve betænkningen til anden behandling udtrykkelig præciseret, at selv høje indtægter, hvis deres budget bringes ud af balance, vil være berettiget til at modtage hjælp efter den nye formulering.

Det næste, man siger, er: ja men hvilken garanti har I for, at kommunerne vil administrere det efter de intentioner, I lægger frem? Til det er der at sige, at der er ingen forskel på denne skønsbestemmelse og andre bestemmelser i bistandsloven, hvorefter der er mulighed for at udøve et skøn, og vi har tillid til, at kommunerne kan administrere denne bestemmelse på samme måde, som de kan